

YLHÄÄLLÄ HORJUNTA, ALHAALLA PÄÄTTÄVÄISYYTTÄ

Kaiken todennäköisyyden mukaan me elämme erästä vallankumouksen tärkeintä ajankohtaa. Vanhaa järjestelmää vastaan suunnatun laajan ja joukkoluontoisen liikkeen uusi nousu on hahmottunut jo kauan sitten. Nyt tämä nousu lähenee kehityksensä korkeinta kohokohtaa. Duuman vaalit ja oppositio-Duuman ensimmäinen istunto- ja työviikko olivat sinä „halpana kynttilänä”, joka sai aikaan palon koko maassa. Palavaa ainesta osoittautui olevan vielä sellainen paljous, ilmapiiri osoittautui vielä niin „hehkuvaksi”, etteivät mitkään ehkäisytoimenpiteet auttaneet.

Ja nyt on jokaiselle käynyt jo silmännähtävän selväksi, että palo on todellakin vallannut koko maan. On noussut todellakin uusia kerroksia — sekä proletariaattia, vieläpä selläistakin, joka puoli vuotta sitten antoi keskuudestaan mustasotnialaisia, että varsinkin talonpoikaistoa. Armeija, joka on sidottu kaikkein takapajuisimpiin talonpoikaiskerroksiin ja joka on vartavasten valikoitu niin, että kaikki elävä ja raikas tulisi viskatuksi pois, lannistetuksi ja tukahdutetuksi, — vieläpä armeijakin on melkein kokonaan liekkien vallassa. Tietoja „mellakoista” ja leimahduksista sotaväessä lentelee joka puolelta kuin kipinöitä suuressa tulipalossa.

Sanomalehtireportterit, joilla on joitakin yhteyksiä virkavaltaan, tiedottavat, että sotaministeri varoittaa hajottamasta Duumaa, sillä siinä tapauksessa hän ei pidä armeijan luotettavuutta mahdollisena.

Ei ole ihme, että asiain ollessa näin hallitus horjuu. Tosin hallitus horjuessaan kuitenkin valmistautuu ilman mitään kaksimielisyyttä tukahduttamaan vallankumouksen verisesti.

Provokaatiot voimistuvat. Vapaalle lehdistölle on julistettu sota elämästä ja kuolemasta. Vasemmistolehtiä „takavari- koidaan vastoin kaikkia lakeja”. Kronstadt on tulvillaan sinne vartavasten lähetettyä sotaväkeä. Belostokin pogromi on vastavallankumouksellisen toiminnan ja sitä paitsi aseellisen toiminnan suoranaista alkua. Hallitus horjuu, sen riveistä kuuluu varoittavia ääniä, kadettien kanssa sopimuk- sen tekoon kehottavia ääniä, mutta tuosta horjunnasta huolimatta, tuosta „aprikoinnista” huolimatta se ei unohda hetkeksikään vanhaa, totuttua ja kokeiltua suoranaisen väki- vallan politiikkaansa.

Taantumukselliset ovat toimen miehiä, on Lassalle sano- nut. Meidän taantumuksellisemme vastaavat täydellisesti noita sanoja. Ne aprikoivat, punnitsevat ja horjuvat, olisiko heti siirryttävä yleiseen hyökkäykseen uuden linjan mukaan (s.o. olisiko Duuma hajotettava). Mutta ne *valmistelevat* hyökkäystä irtaantumatta tuosta „toimesta” hetkeksikään. Sellaisten petojen näkökannalta, jotka ovat joutuneet jo silmukkaan, joka vetäytyy yhä kireämmälle kaulaan, ne päättelevät oikein. Olisiko annettava perään kadeteille, jotka lupaavat „voimakasta valtaa”? vai onko nujerrettava tulella ja miekalla? Lykätäkäämme ensimmäistä mahdolli- suutta,—päättävät ne tänään,—lykätäkäämme, sillä *se* ehditään tehdä huomennakin, mutta toista mahdollisuutta on joka tapauksessa valmisteltava. Monet niistä epäile- mättä päättelevät myös näin: ensin kokeilemme toistakin mahdollisuutta valiten mahdollisimman sopivan hetken. Kadeteille taas ehdimme antaa perään viime hetkessä, kun olemme varmasti vakuuttuneet siitä, ettei joukkoveren- vuodatuksella voida *kaikkea* palauttaa!

Petojen päätelmäksi se on aivan oikea. Ilman hurjaa ja säälimätöntä taistelua ne eivät tietenkään antaudu. Ja huo- noimman lopputuloksen varalta ne tietysti valmistelevat itselleen perääntymistietä sopimukseen kadettien kanssa, liittoon näiden kanssa sen „voimakkaan vallan” ohjelman pohjalla, josta hra Struve niin sopivaan aikaan muistuttaa niille. Taantumukselliset valmistavat vakavaa ja ratkaise- vaa taistelua pitäen sopimusta kadettien kanssa taistelun epäonnistuneen lopputuloksen sivutuotteena.

Proletariaatin on katsottava vallankumouksen tehtäviin selkeästi ja suoraan. Suurten kysymysten „toimekkaassa” asettelussa se ei anna perään taantumuksellisille. Sen on

suunnattava koko huomionsa, koko huolenpitonsa ja kaikki ponnistelunsa ratkaisevaan taisteluun, joka on kiertämätön huomenna tai ylihuomenna,— ja katsottava hallituksen sopimukseteko kadettien kanssa vallankumouksen erään mahdollisen vaiheen sivutuotteeksi. Proletariaatilla ei ole syytä pelätä tuota sopimusta: siihen kompastuvat sekä Trepovit että maltilliset liberaalit. Proletariaatin ei pidä missään tapauksessa suoraan eikä välillisesti tukea tuota sopimusta, ei pidä tukea vaatimusta Duuman enemmistöön nojaavan vastuuvollisen ministeristön muodostamisesta. Meidän ei tarvitse nyt *ehkäistä* tuota sopimusta, mutta emme me tule sitä tukemaankaan. Me kuljemme *omaa* tietämme, me pysymme edistyneimmän luokan puolueena, luokan, joka ei anna joukoille *ainoatakaan* kaksimielistä tunnusta, ei sido itseään suoranaisesti eikä välillisesti yhteenkään porvariston likaiseen tekoon ja pystyy kaikissa olosuhteissa ja kaikissa taistelun lopputuloksen luomissa tilanteissa puolustamaan vallankumouksen etuja.

Eräänä vallankumouksen *erillisenä* välikohtauksena hallituksen kompromissi Duuman kanssa ei ole mahdoton. Sosialidemokratian ei pidä tällä hetkellä propagoida tuota kompromissia, ei kannattaa sitä eikä „ehkäistä” sitä. Sosialidemokratia keskittää koko huomionsa ja joukkojen huomion tärkeimpään ja oleellisimpaan eikä sivuseikkaan, toisarvoiseen asiaan. Se käyttää viimeiseen pisaraan saakka hyväkseen kaikkia ja kaikenlaisia porvariston ja vanhan vallan välisiä kompromisseja, kaikkea ylhäällä ilmenevää horjuntaa. Mutta se tulee aina varoittamaan työväenluokkaa ja talonpoikaistoa „ystävyydestä” kadettien kanssa. Sen tulee asettaa ylhäällä olevaa horjuntaa vastaan rajaton päättäväisyys alhaalla ja torjuen provokaatiot koota varmasti ja sitkeästi voimiaan ratkaisevaa hetkeä varten.